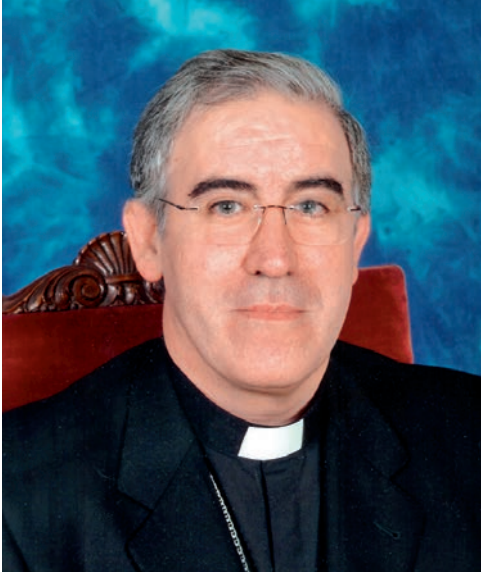

Mons. Saiz Meneses en twitter

► Des del diumenge dia 13 de gener Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, disposa d'un compte de twitter, @BisbeSaiz, en el que diàriament escriu un missatge. El Sr. Bisbe sempre ha defensat que l'Església ha d'estar present en les xarxes socials i és la seva voluntat fer arribar el seu missatge també a través d'aquests mitjans. En el seu primer twit ho expressava d'aquesta manera: «Benvolguts amics: comencem una petita aventura mitjançant twitter. Confio que podrem fer camí tot compartint il·lusió i esperança.»

EDITORIAL

El marge del camí

A Mans Unides creiem que la causa principal de l'actual crisi és la manca de valors: una crisi moral en què la dignitat de la persona no es té en compte. La crisi fa florir situacions molt doloroses que revelen no sols una absència de protecció dels drets fonamentals o una distribució injusta de recursos, sinó també una falta de respecte a l'ésser humà; menyspreu que pateixen, sobretot, les persones més vulnerables.

Mans Unides constata, dia a dia, que la pobresa, la falta de recursos, la inexistència de llibertats s'encruel·leixen precisament amb les nenes i les dones, quan, d'altra banda, són elles les protagonistes i vertaderes agents del desenvolupament humà.

A Mans Unides donem les mans a les persones que són al marge del camí del desenvolupament, que pateixen fins a l'inimaginable la discriminació. Per elles treballem als països més desfavorits, a través de

l'execució dels projectes que recolzem i proposant solucions eficaces.

Aquestes solucions per promoure la igualtat exigeixen capacitar les dones per superar les desigualtats estructurals i per participar en igualtat de condicions amb els homes en un projecte de vida que cada persona ha de descobrir, triar i fer lliurement i en relació amb aquells que són al seu voltant.

Aquest desenvolupament humà i integral té com a paradigma la col·laboració entre homes i dones i la construcció d'una societat basada en la igualtat de drets i oportunitats. Els projectes de Mans Unides esdevenen així projectes de vida. D'aquesta manera, el desenvolupament, posant en el centre cada persona i estant obert a la vida, des de la concepció fins al final natural, es converteix en un procés solidari i durador per a la consecució d'un veritable canvi social.

Delegacions catalanes de Mans Unides

Ordenació de preveres

Aquest diumenge dia 3 de febrer, a les 6 de la tarda, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, celebra l'Eucaristia a la Catedral del Sant Esperit i confereix el sagrat orde del presbiterat a Mn. Santiago Cortés, Mn. Javier Fernández, Mn. Oriol Gil, i Mn. Francisco Javier Ondó, diaques de la diòcesi de Terrassa.

ANEU MAR ENDINS

Quatre nous preveres per a la nostra diòcesi

Avui tinc una notícia que em fa molta alegria de poder comunicar-la a tots els diocesans de Terrassa: Si Déu vol, aquesta tarda ordenaré quatre nous sacerdots al servei de la nostra jove diòcesi: Santiago Cortés, Javier Fernández, Oriol Gil i Francisco Javier Ondó. Una diòcesi jove i amb força mancances, que avui viu una gran alegria: no hi ha res tan urgent com tenir sacerdots plenament dedicats al ministeri pastoral al servei del Poble de Déu.

Quatre nous sacerdots diocesans són un consol per al bisbe. Permeteu-me que ho expressi en primer lloc. Com va dir el beat Joan Pau II en el document *Pastores dabo vobis* («Us donaré pastors»), la primera responsabilitat de la pastoral orientada a les vocacions sacerdotals és la del bisbe de cada diòcesi. I és el bisbe el qui està cridat a viure-la en primera persona, com a responsabilitat personal, encara que pugui i hagi de suscitar moltes formes de col·laboració. Al bisbe li correspon en primer lloc la sol·licitud de donar continuïtat al carisma i al ministeri presbiteral, incorporant-hi nous membres mitjançant la imposició de les mans, un gest que ve des del temps dels Apòstols del Senyor. Aquest és, benvolguts diocesans, el motiu de la meua alegria i estic segur que el compreneu i també el compartiu.

És un deure del bisbe promoure i coordinar les diverses iniciatives vocacionals i sobretot cuidar el seu Seminari, amb una gran cura. En aquest sentit és una benedicció per a la nostra diòcesi que puguem tenir el nostre Seminari propi i que al seu davant hi tinguem com a rector i primer formador el meu estimat germà en l'episcopat, Mons. Salvador Cristau.

Però he d'afegir una cosa que és tan important com el que he dit fins ara: tots som responsables de les vocacions sacerdotals. Els preveres hi col·laboren sobretot per la seva entrega, pel seu testimoni de servei i de fraternitat i pel seu zel evangelitzador. Els seglars tenen una importància gran, especialment els catequistes, els professors, els educadors, els animadors de la pastoral juvenil. També cal implicar-hi els nombrosos grups, moviments i associacions de fidels laics.

Una responsabilitat particular és confiada a la família cristiana. Els pares han de pregar per les vocacions. I, si es dona el cas que el Senyor crida algun dels seus fills al sacerdocí ministerial, els pares i mares cristians han de rebre aquesta crida com un gran do de Déu a la seva família. I també han de col·laborar a la maduració de la vocació dels seus fills. Demano als joves cristians que, almenys una vegada en la seva vida, es preguntin si Déu els crida a aquest camí d'especial col·laboració amb el Senyor. Demano a tothom —i d'una manera especial a les comunitats de vida contemplativa de la diòcesi— que preguin demanant el do de noves i santes vocacions al sacerdocí. Ens hi juguem el futur de les nostres parròquies i de les altres obres i institucions de l'Església.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

► **FÉLIX M. AROCENA**

Teologia dels sacraments

El professor de teologia litúrgica a la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra, Félix M. Arocena, va participar en el darrer curs de litúrgia que organitzen cada any a Montserrat el CPL i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. La seva ponència es va centrar en el misteri del culte en el cristianisme segons Odo Casel, «potser un dels que va tenir una mirada més penetrant i de més abast per a la moderna teologia sacramentària».

Com es considera avui la doctrina de Casel?

Se'l considera el teòleg del Moviment litúrgic. La seva intuïció de la presència viva del misteri de Crist en l'Església per mitjà dels ritus cristians era ja coneguda pels Pares de l'Església, però ell va tenir el mèrit de tornar a posar sobre la taula i fer llum sobre aquesta realitat, que ja és patrimoni de la teologia postconciliar.

Per què es va especialitzar en litúrgia?

Entenc que el culte cristià és, com a mínim des d'una òptica fenomenològica i antropològica, la part més vital del dipòsit de la fe. Per moure's en el món dels símbols cristians, la litúrgia és una peça especialment suggerent per il·luminar fins a quin punt planifica l'home la seva experiència de Déu.

Com veu el futur de la litúrgia?

Està destinada a irrigar tot el teixit eclesial per vivificar i divinitzar els batejats. Treballa perquè això sigui una realitat pràctica cada dia. Sóc molt amic de les noves generacions, un col·lectiu especialment obert a l'horitzó litúrgic, ja que els resulta fàcil estar en comunió amb Déu quan participen en un ritus que se celebra amb profunditat estètica i teològica.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Tomàs d'Aquino: el coneixement per connaturalitat

La intel·ligència és, segons Tomàs d'Aquino, receptiva, capaç d'entendre els objectes reals, capaç de definir i capaç de raonar, és a dir, de formar un discurs lògic, a partir de tot allò que hem conegut pels sentits, sobretot la vista i l'oïda. Sant Tomàs tracta de manera directa el coneixement comunional amb Déu quan analitza allò que ell anomena «coneixement per connaturalitat» o «coneixement a la manera d'una inclinació». En efecte, al costat de la saviesa adquirida per la intel·ligència i el raciocini, hi ha la saviesa aconseguida per una certa *connaturalitat* amb allò que hom vol conèixer. Llavors la saviesa adquirida per connaturalitat s'obté per la caritat, per l'amor que ens és donat com a do per l'Esperit Sant.

Així, Déu no sols és conegut intel·lectualment, sinó que hom el *pateix*, igual que hom pateix amb la persona estimada i per ella, cosa que dóna lloc a la comunió íntima que s'estableix entre els qui han viscut i sofert junts.

En síntesi: el coneixement per connaturalitat de sant Tomàs suposa la unió de comunicació i vida intel·lectual, afectiva i dinàmica, en virtut de la qual hom sap qui és l'altre perquè viu en ell, amb ell i per a ell. Aquesta és la nota més pròpia de la persona humana envers Déu i envers els altres: la persona està feta per a la comunió, amb Déu i amb els altres.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Una gran diversitat d'interlocutors

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal també identificar els interlocutors. El nou interès per l'espiritualitat pot ser un camp preparat per a la recepció del missatge cristià. Però els nous interlocutors són persones que han superat la minoria d'edat preil·lustrada i afronten la qüestió de fe des de la maduresa humana, amb un enorme bagatge cultural i amb una gran experiència vital.

La situació dels nous interlocutors és molt diversa. Per exemple, s'està produint un retorn a la fe protagonitzat per antics creients que abandonaren l'Església per diferents motius i que ara, davant la pretensió de l'home modern de trobar solució a qualsevol problema, troben en la fe una manera de conèixer amb la dimensió de Misteri que presideix l'existència humana.

La nova situació ens posa davant d'una gran varietat d'interlocutors. Les noves tendències —sobretot entre els joves— són un toc d'atenció per al cristianisme. Són una oportunitat per trobar interlocutors qualificats en un diàleg honest que aspira a comunicar la pròpia fe, però que també està disposat a aprendre de l'experiència de l'altre.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Fe i vida eterna

La primera pregunta que es fa al qui demana el baptisme no queda sola. Una altra la complementa. Un cop el candidat ha respost que demana «la fe», se li pregunta immediatament: «I la fe, què et dóna?» El qui ha de ser batejat respon: «La vida eterna.» Amb aquesta resposta queda ben clar quina és la dimensió de la fe. No és una mena de tràmit necessari per accedir al baptisme. És molt més que això. El baptisme és la resposta sacramental a qui demana el baptisme amb fe. Per això, just abans del baptisme es professa la fe, personalment, si el batejat és un adult, o per mitjà de la professió que fa l'assemblea cristiana allà reunida, quan es tracta d'un nadó, d'un infant. Sense fe, aquell baptisme no tindria cap sentit.

La fe és un do i una realitat espiritual que ens fa posar el cor i la mirada interior en la realitat última promesa als homes. Només cal recordar aquelles paraules de Jesús: «Qui creu en mi, encara que mori, viurà» (Jn 11,25).

Demandar la fe, en començar l'itinerari fins a les fonts baptismals, és de fet demandar la vida eterna. Res de més gran no podríem demanar. Demandar la fe i acollir-la és començar un camí que ens ha de portar a compartir la glòria de Crist.

Ara bé, aquest camí s'ha de fer amb certes condicions. Per això, un cop s'ha respost que es demana la fe, es recorda a qui ha donat aquesta resposta: «Si vols entrar a la vida eterna, compleix els manaments: Estimaràs el Senyor, el teu Déu... i al teu pròxim com a tu mateix.»

Així queda marcat el pla de ruta de la vida cristiana: passar per la porta de la fe; acostar-se al baptisme, el sacrament de la fe; viure complint els manaments per obediència a la fe, fins a passar —així ho esperem— la porta del cel.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Àgata (o Àgueda). Morí màrtir a Catània (Sicília), cap a l'any 250, en la persecució de l'emperador Deci, que considerava els cristians com un dels principals obstacles per a la cohesió de l'imperi. Segons la tradició, en el martiri li tallaren els pits, per la qual cosa fou considerada patrona de les dides i també de les dones en general.

SANTORAL I LECTURES

- 3. ✠ Diumenge IV de durant l'any.** Sant Blai, bisbe de Segona; sant Anscari (Òscar), bisbe de Hildesheim; sant Ansgar, bisbe de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia.
 - 4. Dilluns.** Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev.
 - 5. Dimarts.** Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó.
 - 6. Dimecres.** Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys, mrs. a Nagasaki (Japó, 1597).
 - 7. Dijous.** Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.
 - 8. Divendres.** Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos.
 - 9. Dissabte.** Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle.
- **Diumenge vinent**, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm. 8.11) / Lc 5,1-11.

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor:
«Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando. No les tengas miedo, que si no yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,31-13,13) [Versión breve: 13,4-13]

Hermanos:
El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es mal educado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca.

¿El don de profecía? Se acabará. ¿El don de lenguas? Enmudecerá. ¿El saber? Se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero, cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño. Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.» Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es este el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mismo"; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún.»

Y añadió: «Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) [Versió breu: 13,4-13]

Germans:

El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.»

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.»

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

Santa Faç del Crist sofrent. Pintura del Mestre de Perea, València

MISSA DIÀRIA (LMD)

ebaste (Armènia) i mr. (s. IV),
Hamburg (†865), originari

Accés al
Breviari

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20.

■ **Dimarts**: He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43.

■ **Dimecres**: He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6.

■ **Dijous**: He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13.

■ **Divendres**: He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29.

■ **Dissabte**: He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34.

); Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1Co 15,1-11 (o més breu: 15,3-

COMENTARI

Jesús, destinat als pobles pagans

Continuem avui amb l'episodi de la sinagoga de Natzaret que ja havíem comentat diumenge passat. És una episodi paradigmàtic perquè ens presenta les constants que Jesús desenvoluparà tot al llarg de la seva predicació. Amb la citació del profeta Isaïes, Jesús es presenta com el profeta messiànic ungit amb Esperit Sant que duu a compliment les promeses de Déu, especialment envers els desvalguts.

Tres elements configuren la reacció de l'auditori: el missatge positiu, la persona de Jesús i els destinataris de la seva actuació.

Primer de tot, tothom s'estranyava de les paraules de gràcia que sortien dels seus llavis. Després de la predicació del Baptista amb el seu missatge de conversió i exigència, les paraules de Jesús sobten pel seu missatge positiu envers els desvalguts.

Després l'estranyesa se centra en la persona de Jesús: com pot ensenyar aquestes coses el «fill de Josep»? Amb la dita popular «metge, cura't tu ma-

teix» i un ressò de desconfiança: què ens pots ensenyar tu que ets dels nostres? Com pot ser que un fill del nostre petit poble digui aquestes coses en nom de Déu i faci les coses que li adjudiquen? Jesús desconcerta fins i tot els seus.

En tercer lloc, per què no fa entre nosaltres el que ha fet fora del poble, a Cafar-Naüm? En la seva resposta, més llarga aquesta vegada, Jesús rebla el clau: no només no farà els signes fets a la població jueva de Cafar-Naüm, sinó que posarà l'exemple d'Elies i Eliseu, que van fer els seus signes entre els pagans, amb la vídua de Sarepta de Sidó i amb Naaman de Síria. Els pagans són també beneficiaris de l'acció benèfica del Déu d'Israel.

A Jesús li passa com als profetes de l'antiguitat: cap d'ells no és ben rebut a cada seva. Els pagans poden arribar a mostrar més sensibilitat envers els profetes que els mateixos jueus.

I nosaltres, fem cas de l'evangelí? O Jesús hauria de posar l'exemple dels pagans, com aquells que de debò escolten la paraula de Déu i la posen en pràctica?

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 2 de febrer, a les 10 h. Presideix la trobada de religiosos i religioses de la Diòcesi i celebra l'Eucaristia en la Jornada de la Vida Consagrada al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Aquest diumenge dia 3, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral i ordena quatre preveres.

Dilluns dia 4 (tot el dia). Visita Pastoral a les parròquies de Santa Maria i Sant Joaquim de Martorelles.

Diumenge dia 10, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa, i presideix la Processó de la Germandat de Sant Sebastià de Fiñana a Terrassa.

▶ NOTÍCIES

Escola de Pregària per a Joves a Sabadell. El divendres dia 11 de gener al vespre, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir l'Escola de Pregària per a Joves que, aquesta vegada, es va fer a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. Van acompanyar el Sr. Bisbe auxiliar Mn. Manuel Fuentesmilla, vicari episcopal del Vallès Occidental i Mn. Xavier Farrés, delegat episcopal de Pastoral de Joventut.

Concert del P. Delton a Llinars del Vallès. El P. Delton, fundador i responsable de la Comunitat de Coração Fiel, amb seu a Rialma, estat de Goiás (Brasil), dedicada a la comunicació de l'evangeli, visità la parròquia de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès. El P. Delton, cantautor, oferí un concert amb cançons seves i d'altres composi-

tors sud-americans i animà els joves a participar a la JMJ de Rio de Janeiro.

▶ AGENDA

Pregària davant el Santíssim.

Amb motiu de l'Any de la Fe, a l'església de Sant Francesc (Hospital) que forma part de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa, hi ha Exposició del Santíssim Sagrament i pregària d'adoració cada dimecres no festiu de 9.30 h a 20.30 h.

Primer pelegrinatge diocesà a Terra Santa amb motiu de l'Any de la Fe. Del 24 d'abril a l'1 de maig. Presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Visita als llocs de la vida de Jesús, el Senyor. Viatge en avió. Preu: 1.529 euros. 90 places distribuïdes per orde d'inscripció. Inscripcions al tel. 934 673 244. Informació: www.bisbatdeterrassa.com.

Missa en ritu hispanomossàrab. Dissabte dia 9 de febrer a les 19.30 h, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Celebrant: Mn. Josep Esplugas, arxiprest.

50 Aniversari de la parròquia de Sant Valentí de Terrassa. Dijous dia 14 de febrer, a les 19 h: Misa a la Capella de les Agustines (c/ Pare Font, 42). Diumenge dia 17 de febrer, a les 11 h: Misa Solemne presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Inauguració de l'Exposició *Passat, present i futur de la parròquia de Sant Valentí*. Diumenge dia 17 de març, a les 12 h: Conferència: *La Nova Evangelització: present i futur de la vida parroquial*, a càrrec del Sr. Jau-

me Galobart, secretari del Consell Pastoral Diocesà.

Blog del Centre d'Orientació Familiar (COF). El Centre d'Orientació Familiar Mare de Déu de la Salut comunica el seu blog: www.coferrassa.wordpress.com. El COF és un servei promogut per la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar: delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org, c/ Vinyals, 45-47, 08221 Terrassa, tel. 937 337 120.

▶ ANY DE LA FE

Si teniu vídeos o fotografies d'activitats que hàgiu fet o tingueu previstes amb motiu de l'Any de la Fe, us oferim un espai a la nostra web per compartir-les amb d'altres. Igualment si heu confeccionat algun material que us sembla que pot ajudar a d'altres: pregàries, reflexions, adoració del Santíssim, conferències, catequesis, dinàmiques... Podeu enviar-ho a contacte@anydelafe.org.

▶ D'ALTRES BISBATS

Taller de pedagogia de la interioritat. De l'experiència a l'educació de la interioritat, a càrrec de Carmen Jalón (Casal Lluís Espinal). Del divendres dia 8 (vespre) al diumenge dia 10 (havent dinat). Lloc: Cova de sant Ignasi, Manresa. Per a més informació: Tel. 938 720 422. info@covamanresa.cat - www.covamanresa.cat.

Jornades d'Ètica i Món Contemporani. *Economia del desig, economia de la necessitat.* Organitzades pel Seminari de Doctrina Social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC). Dies 11 i 12 de febrer, de 19 a 21.30 h. Lloc: Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. Per a més informació i inscripcions (fins al 10 de febrer): Secretaria de la FTC, c/ Diputació 231, 08007 Barcelona. Tel. 934 534 925. congressos@teologia-catalunya.cat - www.teologia-catalunya.cat.

REMAD MAR ADENTRO

Cuatro nuevos sacerdotes para nuestra diócesis

Hoy tengo una noticia que me alegra mucho poder comunicar a todos los diocesanos de Terrassa: Dios mediante, esta tarde ordenaré cuatro nuevos sacerdotes al servicio de nuestra joven diócesis: Santiago Cortés, Javier Fernández, Oriol Gil y Francisco Javier Ondó. Una diócesis joven y con no pocas carencias, que vive hoy una gran alegría: nada es tan urgente como disponer de sacerdotes plenamente dedicados al ministerio pastoral al servicio del Pueblo de Dios.

Cuatro nuevos sacerdotes diocesanos son un consuelo para el obispo. Permítanme que lo exprese ante todo. Como dijo el beato Juan Pablo II en el documento *Pastores dabo vobis* («Os daré pastores»), la primera responsabilidad de la pastoral orientada a las vocaciones sacerdotales es la del obispo de cada diócesis. Y es el obispo el que está llamado a vivirla en primera persona, como una responsabilidad personal, aunque pueda y deba suscitar abundantes tipos de colaboraciones. Al obispo le corresponde ante todo la solicitud de dar continuidad al carisma y al minis-

terio presbiteral, incorporando a él nuevos miembros mediante la imposición de las manos, un gesto que viene desde los tiempos de los Apóstoles del Señor. Este es, queridos diocesanos, el motivo de mi alegría, que estoy seguro que comprendéis y también compartís.

Es un deber del obispo promover y coordinar las diversas iniciativas vocacionales y sobre todo cuidar de su Seminario, con un cuidado especialísimo. En este sentido, es una bendición para nuestra diócesis que podamos tener nuestro propio Seminario y que al frente del mismo tengamos a mi querido hermano en el episcopado, como rector y primer formador, a Mons. Salvador Cristau.

Pero he de añadir algo que es tan importante como lo dicho hasta aquí: todos somos responsables de las vocaciones sacerdotales. Los presbíteros colaborarán sobre todo por su entrega, por su testimonio de servicio y de fraternidad y por su celo evangelizador. Los fieles laicos tienen una gran importancia, especialmente los catequistas, los profesores, los educadores, los ani-

madores de la pastoral juvenil. También hay que implicar a los numerosos grupos, movimientos y asociaciones de fieles laicos.

Una responsabilidad particular está confiada a la familia cristiana. Los padres han de rezar por las vocaciones. Y llegado el caso de que el Señor llame a alguno de sus hijos al sacerdocio ministerial, los padres y madres cristianos han de recibir esa llamada como un gran don de Dios a su familia. Deben también colaborar a la maduración de la vocación de sus hijos.

Pido a los jóvenes cristianos que, por lo menos una vez en la vida, se pregunten si Dios les llama a este camino de especial colaboración con el Señor. Pido finalmente a todos —y de manera especial a las comunidades de vida contemplativa de la diócesis— que recen pidiendo el don de nuevas y santas vocaciones al sacerdocio. Nos va en ello el futuro de nuestras parroquias y demás obras e instituciones de la Iglesia.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa